

at udtale, at han ikke havde nogen Anelse om denne Fare; det har været mig hjært, at han afviste enhver Tanke om, at der skulde være tænkt paa at forandre Valgloven ved en provisorisk Lov. Hvad mig angaaer, saa hører jeg til dem, som i det Hele taget ere tilfredse med, at saa mange af Grundlovens Bestemmelser som muligt bestaae som simple Love, men jeg troer, at i dette Dieblif er Tiden endnu ikke kommen dertil; men dette er ligesaa meget, fordi vi selv mangle Sikkerhed med Hensyn til vor constitutionelle Følelse, mangle Sikkerhed for, at vi selv kunne benytte den politiske Udvikling, vi nu have; paa en rolig og hensigtsmæssig Maade; det er ligesaa meget, troer jeg, en Mistillid til os selv, som det er Mistillid til dem, i hvis Hænder Magten er lagt, der gjør Tiden til slike Forandringer ubetimelig. Havde vi en suldfommen rolig Overbeviisning om, at Folket var gjennemtrængt af Bevidsthed om Nødvendigheden af at beholde vore Valgindretninger, som de nu ere, saa vilde vi i Grundden ikke frygte for, at Nogen kunde røre dem ved. Naar man imidlertid har troet, at en saadan Fremfærd, som den at kuldkafe et Valgsystem ved en provisorisk Lov hørte til de urimelige Tanker, saa maa jeg bemærke, at den dog hører til de historiske, og hvad der engang er skeet, kan skee igjen. Det var omtrent et Skridt af denne Art, der fremkaldte Revolutionen i Frankrig i 1830; jeg mener ikke derved, det gjentager jeg, at jeg for min Person noget Dieblif har troet, at nogen Hensigt af den Art var forhaanden her; det har jeg intet Dieblif troet; jeg har ikke havt den mindste Angstelse for, at vort Valgsystem skulde være sat i Fare derved; at det var overgivet alene til Lovgivningsmagten, men jeg gjentager, at jeg troer, at det er bedre, og at vi vilde forstaae hinanden indbyrdes bedre, ved at lade det staae i Grundloven, som det nu staaer; — men vi vilde jo som sagt komme til at handle derom ved en anden

Sags Behandling. Jeg har kun udtalt dette, for at det kunde blive klart, at det er mere Belærligheden, som stemmer Mange i denne Sag, end det er Sagens indre Væsen og Natur; men Belærligheden spiller i alle Sager af denne Art en saa overordentlig stor Rolle.

Jeg skal paa ingen Maade følge den ærede Minister i hans enkelte Udtalelser; der ligger i dem alle for mig et Dnsse om at fremme Sagen saaledes, at deraf kunde fremgaae Noget, der kunde være til sælles Nytte. Der er vistnok i hans Fremstilling adskillige saa betydelige Afvigelser, at de kunde give mindre Haab for Fremtiden; men der er paa den anden Side, efter min Opfattelse idetmindste, saa mange Anerkjendelser, at det er et stort Spørgsmaal, om ikke flere af Indvendingerne mere hidrøre fra Misforstaaelser end fra grundforskjellige Anskuelser.

Jeg maa indrømme, at jeg har ikke tænkt mig Tjenestefolk udelukkede, forsaavidt de ere beskattede i Communen; men man maa vel lægge Mærke til, at intetsteds vil Tjenestefolk kunne blive umiddelbar valgberettigede, uden forsaavidt de blive kaarede dertil af et temmelig stort Antal af deres Medborgere. Her er nu en af de Ideer, som jeg holder fast ved, nemlig, at Medborgeres udtalte Dom om en Mand er mere end den Adkomst, hans Skatteydelse giver ham. Det er mig om at gjøre ved alle Valgsystemer at holde fast ved den Tanke, at det Menneske, som er anerkjendt for rebelig, retsfaften og dygtig, er derved betegnet som mere værd end ved nogen Ydelse i Skilling eller Arbejdsdage. Det er ogsaa den samme Grund, som har bragt mig til ikke at beregne Stemmeantallet efter Ydelse, men har bragt mig til en vis Begrænsning — den være nu heldig eller uheldig — at lade et ganske andet Princip træde frem, nemlig Anerkjendelse Principet.